

Ала щомъ постѣпва въ казармата, отличилъ се между другитѣ войници и на край добива звание ефрейторъ.

Когато се въ село Павелъ завръща—баща му не може да се нарадва.

Младъ, левентъ момъкъ, съ току що напъпили мустачки; опнала се войнишка куртка на равна снага; изтегналъ тѣсни панталони на стройни бедра; скършилъ чизми до колене, като стѣпва — да му се не нагледашъ!

Бащата посреща сина си просълзенъ отъ радостъ. И първата му мисль е да задоми сина си съ добра стопанка.

Но каква бива изненадата на бащата, когато Павелъ му отвърща:

— Ти, татю, добре си намислилъ, ами азъ май като че не съмъ за женидба.